

Döbrentei Kornél

Istentelen színjáték

Madách lerúgja csizmáit

Úristen,
 mire vihettem volna, ha nem itten
 születek, a magyar Golgotán,
 ős szokás szerint megkésve és mégis túl korán,
 itt a szélnek sziszegve kigyónyelve nő,
 bakó-suhintás ritmusára távlatos a Vérmező -
 S ha csak a pusztulás magzik föl a száma nincs,
 gyérlegendájú parcellákból - méhükben fiadzik a nihil-kincs -,
 moccan a csillagóra-járású vetésforgó,
 és akkor a mindent magába fojtó
 parlag, a tartalék-televény
 gerjeszti tovább a sejtbarát hitet, hogy van remény, van remény -

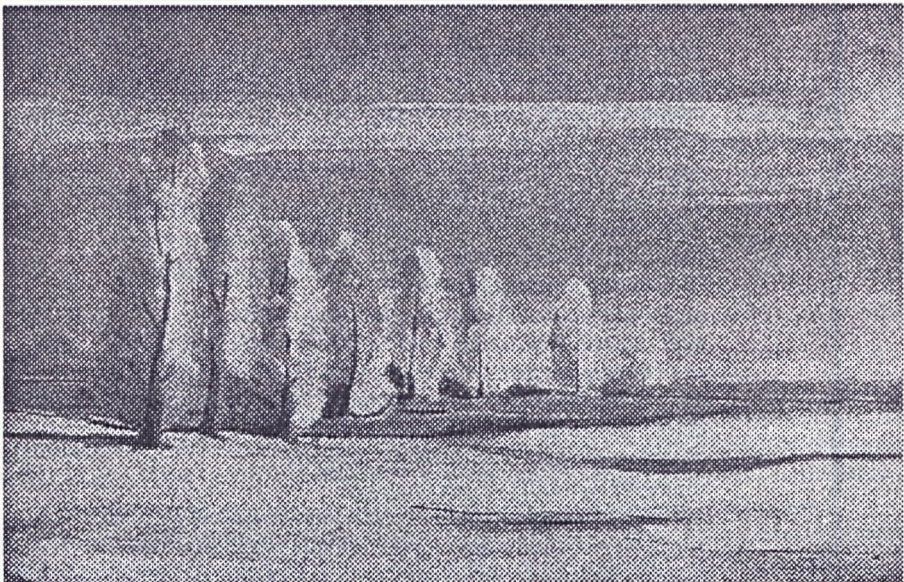
Lehettem volna a legnagyobb talán.
 Meggebedt volna itt Goethe úr is, Mefisztóval az oldalán,
 előlt képzelettel senyvedne, mint egy kretén,
 s szárnya-rohadva döbbenne rá: ezen a sártekén
 vagynak oly ország-marasztó kátyús helyek,
 ahol csak alant szálló Luciferek
 zseniálisan önző és ádázul ostoba
 csatlós-hadáé a lendülés joga,
 itt működő vulkán minden seb,
 elszennyesített a menny, a pokol fényesebb;
 azért Kárpát-medence, hogy fájjék ez a keserves tájék,
 ahol istentelen levezényeltetik az ISTENI SZÍNJÁTÉK,
 kijátszott, balekká bebutított népek egymás vérét isszák,
 ettől tobzódnak örök virulásban a kulisszák -,
 s élesben a disznók, előttük a gyöngyök
 maradékká aszott vérgöröngyök;
 vörösizzású borban sisteregтетett, apokaliptikus éjszakán
 tört rám a látomás: úgy csonkítják meg majd a hazám
 a kupec-szenvedelmű győzők, ahogy Vasvárit lefejezték
 s feldarabolták a mócföldi fejszék,

ahogy nővéremet trancsírozták szét, fölszított hentések,
 a vasárnapi misés, levendulaszagú "rendesek",
 a húsdarabokat a sárba vetették,
 s a visító, rőfögő kondával föletették;
 a sötétben csámcsogás hallszik hatalmasan,
 itt minden nap az év leghosszabb éjszakája van,
 Világos után, ha bitófa-mankón is, de addig lából
 a népem "míg maga magát valahogy ki nem küzdi a homályból",
 kiegyezve mindig rosszul -
 alkunk hetedíziglen a visszájára fordul.

Úristen,
 mire vihettem volna, ha nem itten....,
 ha nem ehelyt kell ábrándjaimat életre keltnem,
 ezen a nyelven,
 amely az ÁRVASÁG hasonlata,
 akár muszkasereg rengetegében a magyar baka,
 ezen a nyelven, mely még mindig priusz,
 ám isteneket gyönyörre bűvölő, ha zendíti aranyjánosi géniusz,
 Úristen, mi lehettem volna, ha nem itt kell gondolni merészet,
 ahol tragikus aktualitás az enyészet -

És mégis csak itt, kínozva kételytől: mint ganédombhoz a trágyaféreg
 a feladathoz vajon felérek?

A FELADATHOZ, mit nem kerestem, de sorsul kaptam.
 Nagyisten, legalább Te bízzál magadban.

Oláh József : Téli táj (olaj)